

„Nic. Byla bys tuhá.“ Jeho boty s každým krokem čvachtly.

„O to nejde.“

„O to právě jde. Proto mě zabásli.“

„Tak dejme tomu, že jsem to přežila.“ Omylem jsem se o něj otřela paží a poskočilo mi srdce.

„Jo, to bys přesně udělala. Jen abys mě naštvála.“ Opatrně se pousmál a na oplátku mě taky štouchl.

„Takže co by to bylo? Soška vymodelovaná z chlupů na hrudi?“

„Fuj.“

„Mně by se líbila. Byl by to dárek od srdce. Skoro doslova.“

Potřásl hlavou a uchechl se. „Jsi divná.“

„Přesně proto mě miluješ.“

Klopýtl, podíval se na mě a ve vzduchu chvíli viselo ticho. V žaludku mi zabublala nervozita a do hrdla se vydrala naděje. Takhle jsme okolo sebe tančili od chvíle, kdy jsem oslavila patnácté narozeniny a náš dosud platonický vztah změnilo to, že jsme si náhle začali uvědomovat, že jsme muž a žena. Během dospívání nám začalo docházet, jak se naše těla náhle liší a o kolik jsou teď přitažlivější.

Stála o něj celá spousta spolužaček z akademie. Byl vysoký, pohledný, vysportovaný roky tréninku, měl hluboké tmavé oči, trošku rozčuchané, hedvábně hnědé vlasy a rty, na které jsem prostě musela zírat.

Ostatní holky se mě na něj neustále vyptávaly, jestli spolu něco máme, a óchaly, jak mu to sluší. Teprve když se ho pokusila sbalit Lilla, jedna ze spolužaček, došlo mi, že nechci, aby se ho dotýkala nějaká jiná. Jenže jsem se příliš bála o naše přátelství, takže jsem mlčela a doufala, že mi dá najevo, že to má stejně.

Například na mě často zíral. Utahoval si ze mě a dotýkal se mě, ale nikdy ne tolik, abych poznala, jestli jde o něco víc než jen

kamarádství. Když mi skládal komplimenty, činil tak jen velmi opatrně a neurčitě.

Věděla jsem, že jsem jiná než ostatní holky z akademie. Díky svým ruským a irským kořenům jsem měla bledou pleť, ale nesmírně tmavé a výrazné oči, obočí a řasy. „Jedinečná“ a „úchvatná“ byla slova, která jsem slychala dost často, ostatně stejně jako „děsivá“. Motalo se kolem mě hodně kluků, ale nikdo z nich se ke mně nepřiblížil, jako bych kolem sebe měla namalovanou nějakou neviditelnou hranici. Buď se mě báli, nebo nechtěli naštvat nejslibnějšího kadeta akademie. Caden Markos byl synem nejvyššího důstojníka LOS Ištvána Markose, velitele lidských sil.

Caden mě přejel pohledem od hlavy k patě. Ani jsem se nehnula, protože jsem se bála, aby mu jakýkoli pohyb nezabránil říct slova, na která jsem tak dlouho čekala. „Brex,“ začal, sklouzl očima k mým rtům a přiblížil se ke mně natolik, že jsem cítila teplo, které z něj i přes mokré oblečení vyzařovalo.

Hryzla jsem se do spodního rtu a plíce mi na okamžik vynechaly. Pořád se na mě díval a jeho horký dech mě polechtal na kůži. Pulzovala ve mně touha stoupnout si na špičky a vzít si to, po čem jsem tak dlouho toužila. Ještě chvíli mě pozoroval, pak potřásl hlavou a ucouvl.

„Za dvě minuty se mění stráž. Měli bychom přidat.“ Pokývl směrem k opevnění bývalého parlamentu a jeho okolí, které teď připomínalo pevnost. Kolem vojenské centrály se tyčily vysoké kamenné zdi, které chránily lidskou moc na této straně města.

Fae se naše opevněné město muselo zdát jako pouhá kulisa, bariéra, která nás měla chránit právě před těmi, které jsme měli střezit. Jako místo, kam se dostanete jen s pomocí pěkné spousty peněz. Vojsko a bohatí lidé se stahovali do opevněné části Pešti, kde byly čisté ulice a kde stále ještě platily zákony.